

הוקי פוקי

קטסטרופה נפשית משוללת אמונה

מאת אייל ויזר

דמויות:

מחזאי
אשת מחזאי
פסיכולוגית
פיצי הליצנית
יפה
ערביה
פונקציה

תיאור החלל:

השחקנים המגלמים את הדמויות נמצאים כל משך התהוות המחזה על הבמה, במה שנדמה כחלל חזרות. הם ישובים על הכיסאות בצמוד לקירות חלל התיאטרון ואלה משרתים אותם במהלך הסצנות (כספת פסיכולוג, ככורסא טיפולים, ככיסאות בית קפה וכיו"ו). המעבריים בין הסצנות הם דינאמיים והצופה מבחין במעבר השחקן מתוך "אחורי הקלעים" אל חלל המשחק כמו גם בתגובות השחקנים מתוך "אחורי הקלעים" למתרחש על הבמה. בקצה אחד של הבמה משתלשלת תמונה גדולה של היטלר, בכל פעם שנכנסים אל תוך עולמה הפנימי של הפסיכולוגית, פונקציה מוריד את התמונה ומתקרב איתה באיטיות אל איזור המשחק של הפסיכולוגית.

1. אולם התיאטרון

מוזיקה קלה מתנגנת ברקע, הקהל נכנס אל אולם התיאטרון, פונקציה מנחה אותם אל מקומותיהם ומדי פעם מתעדכן עם אנשי התיאטרון האם אנשי מכון תרבות גרמניה ישראל כבר הגיעו. כל שאר צוות השחקנים ישובים בשורה במרכז הבמה ועורכים חימום.

פונקציה: שלום, ברוכים הבאים לפרזנטציה של "הוקי פוקי". זוהי פרזנטציה. אנחנו מזמינים אתכם לצלול אל תוך חדר החזרות, פותחים בפניכם צוהר אל עבודה בתהליך. כדי שתוכלו להבין, כמונו, פחות או יותר, מה היא מטרתנו ומהו הכיוון הכללי של הפרויקט הזה, בנקודת הזמן הספציפית שבה הוא נמצא. כמה דברים כהבהרה לפני שאנחנו מתחילים... ברמת הסימון, בצד שמאל בעומק הבמה נמצא הבית של פיצ' ויפה, מעליו הבית של המחזאי ואשתו, בצד ימין בעומק נמצא הבר ומעליו חדר החזרות של המחזאי, בריבוע הפנימי נמצא חדר הטיפולים של הפסיכולוגית, כרגע הסימונים נמצאים על הבמה, יכול להיות שהם יישארו כחלק מהקונספט. אין לנו עדיין קוליסות לכן השחקנים יישארו על הבמה לאורך כל ההצגה, יכול להיות שגם זה יישאר כחלק מהקונספט. מה עוד? השחקנית סמדר בדיחי שמגלמת את יפה חולה, אותה תחליף דריה אלכסנדרובנה אברהם. תודה דשה. ישנם מספר רקויזיטים שחסרים לנו שאותם נקנה בעתיד כשיגיע הכסף, אם יגיע הכסף, ואנחנו מקווים שיגיע הכסף וגם כל עניין הסאונד עדיין בטיפול, במיוחד היריות בסוף, כאמור בסוף ההצגה תשמענה יריות, לתשומת ליבם של בעלי הלב החלש.

המטרה של פרויקט "הוקי פוקי" הייתה לגעת, בלי פחד, בפצעים החשופים של המציאות והזהות הישראלית. אנחנו מקווים שנציגי מכון תרבות גרמניה ישראל שהגיעו לכאן הערב, דנקה (מוחא כף ואחריו גם צוות השחקנים), יראו לנכון לתקצב את הפרויקט הניסיוני הזה ויוכלו לאפשר לנו לטוס ולהציג מספר הצגות בתיאטרון ה"שוואבונה" היוקרתי בברלין, איתו האנסמבל שלנו כבר מקיים דיאלוג עמוק. דנקשן (מוחא כף). אנחנו מתחילים. רק קודם לכן, אני מבקש ממי מכם שלא כיבה את המכשיר הסלולארי שלו, לכבות אותו עכשיו, זה ממש הזמן (מסמן לתאורן לבצע שינוי תאורה ולסאונדמן לעלות את סאונד המוזיקה) אור קהל. מוזיקה. (מנסה למשוך את שניית תהילה מדומה) אז מתחילים... (מוזיקה עולה, השחקנים מסתדרים בפוזיציה המאפיינת את הדמות אותה הם מגלמים במחזה. אור קהל יורד. תאורת הפריסט משתנה ואור עולה על הבמה. פונקציה מופיע שוב ומבקש להחליש שוב את המוזיקה) שוב שלום, עכשיו אני אציג את הדמויות. ברשותכם אקח רגע ריכוז. (מפנה את הגב, מתמתח וכעבור כמה שניות מסתובב כשהוא בתוך דמותו של המספר) זה המחזאי. המחזאי. פעם לפני שנים, הוכתר בתור ממשיכו של חנוך לוין, אפשר שנייה? (מבקש מהמחזאי את פיסת עיתון מנוילנת אותה המחזאי אוחז בערגה, זוהי ביקורת ישנה שנכתבה עליו ושהולכת איתו לכל מקום)

מחזאי: תשמור על זה

פונקציה: (למחזאי) אל תדאג, הם יאהבו את זה. (מקריא את הביקורת) "קפיצת כישרון אדירה, ניתור מרהיב למרחקי הציניות והניהיליזם... ופה..." כל זה מאפשר לראות בו, המחזאי, כדור הבא, הממשיך את חנוך לוין ונפרד ממנו בבת אחת, כי לוין היה בסופו של דבר יוצר אופטימי, בן לדור אידיאולוגי שהאמין בתיקון ואילו המחזה של המחזאי משקף בדיוק מחריד קטסטרופה נפשית משוללת אמונה". כבר שנים שהוא משתוקק להיות מוכתר שוב, מנסה נואשות לאתר את אותה קטסטרופה נפשית משוללת אמונה שהכתירה אותו פעם בתור חנוך לוין הבא. זוהי אשת המחזאי, מרגישה מבוגרת לגילה, פעם הייתה שחקנית מבטיחה והיום היא בעיקר אשת המחזאי. סיפור עצוב. וזוהי פסיכולוגית, המטפלת הזוגית של המחזאי ואשתו. לה יש קליניקה מצליחה, בית במושב, בעל היי טקיסט, בת מחוננת שחולמת להיות ביום מן הימים ממש כמוה...הא..ורומן סודי עם אישיות ידועה. וזוהי פיצי הליצנית. (כשדרן פרטומות) פיצי הליצנית הפקות ואירועים. שובר את הראש מה ילהיב את הקטנה ביום ההולדת הקרוב?

פיצי: אוי, אוי, אוי, יום קשה. אוי, אוי, אוי, יום קשה.

פונקציה: פיצי הליצנית תעשה לך את החיים קלים.

פיצי: חחח...

פונקציה: מכונות סוכר, בלונים מתנפחים, תותח קצף, אקדח בועות סבון, פיצי הליצנית תעשה לכם הוקי פוקי של יום הולדת.

פיצי: חחחח

פונקציה: לשמוח זו כל התורה...חחחח. (מתעשת) וזוהי "יפה 28", "חזקה 28", "חתלתולת מין 28" "רוצה אותך כאן ועכשיו במיטה 28" והיא בכלל בת 33. יפה, אחותה של פיצי, נכה, מחפשת את האביר על ה...כל אחד, רק שיגיע. שירצה, שיישאר...משהו. וזאת היא שחקנית ערבייה.

אני אתפקד הערב על תקן פונקציה,
אני אהיה אחראי על החילופים, אני גם אגלם בחור בדייט א', בחור בדייט ב' ואת הברמן. אז זהו. נתחיל. מוזיקה. (מסמן לסאונדמן שוב לעלות את המוזיקה. הוא צועד למקום, נזכר ששכח משהו ומסמן שוב לעמדת התאורה להחליש את המוזיקה) וזו תמונה. בתמונה זה היטלר. (מסמן לעמדת התאורה והסאונד להגביר שוב את המוזיקה) מוזיקה.

2. בית המחזאי ואשתו.

יום הולדתה של ביתם של המחזאי ואשתו. פיצוי הליצנית מנסה ללא הצלחה לשלהב את הילדים.

פיצוי: שלום ילדים, אתם יודעים מי אני? אני פיצוי הליצנית! ושמעתי שיש למישהי יום הולדת היום, אתם יודעים למי? בא לכם לספר לי? אולי לסתיו יש יום הולדת היום? לא? אולי לחן? גם לא? אולי לבר? מה? שום דבר? *(שתיקה)* אני שמעתי שלמישהי יש יום הולדת היום ובגלל זה באתי לפה. מה קסמים עכשיו? אז מי זו שיש לה? מי זו? למי יש? אני לא עושה קסמים! אתם יודעים מה? אני אומרת "שלוש ארבע", אתם צורחים "מוזיקה בבקשה", מוכנים? "שלוש ארבע" *(מחכה שהילדים יגיבו ונראה שהם לא)* ...אוקי, אני פשוט אשים את המוזיקה... *(מפעילה את הטייפ שהביאה)* יד ימין בפנים, יד ימין בחוץ, יד ימין בפנים ולנער אותה היטב, עושים קצת הוקי פוקי ומסתובבים וזו כל התורה. שמאל בפנים... שמאל בחוץ... אני לא קוסמת! .. שמאל בפנים... ילדים לא להתפזר... לא להתפזר... *(סוגרת את הטייפ)* מה העניין? דווקא? זה הקטע שלכם? כאילו, אני כאן, אם לא שמתם לב, הלוא! כל הקטע הזה של ליצן זה גיב אנד טייק, אני לא יכולה להתקדם לשום מקום אם אין לי פרטנרים. מישהו יכול לענות לי, למי יש כאן יום הולדת מזויי... יום הולדת *(כלי מתכת נזרק אל עבר הפנים שלה)* הא! *(אליו מצטרפת גם וזת זכוכית)* מה זה? *(...חנוכייה)* מי עשה את זה? בר? זאת את? את עם היום הולדת. את לא נורמאלית, אני לא מאמינה, אתם לא נורמאליים!

3. חדר החזרות.

המחזאי מעיין בקורות חייה של השחקנית הערבייה.

ערביה: מה איתכן ידיים? לעולם לא תהיינה נקיות?? חדל מזה אישי! חדל מזה! החלחלה הזאת מקלקלת הכול... ריח של דם כל הזמן. כל בשמי הערב לא יצליחו לבשם יד קטנה זו. רחץ ידיים! לבש חלוק! אל תחוויר כל כך! אני חוזרת, ואומרת, בנקו- כבר נקבר. הוא לא יצא מתוך קברו. בוא למיטה. בוא למיטה, יש דפיקות בשער! בוא, בוא, בוא הושט לי יד! את הנעשה, אין להשיב... בוא למיטה, בוא למיטה, בוא.

(שתיקה)

מחזאי: ממ...מעניין מאוד...בחירה מעניינת. ליידי מקבת

(שתיקה)

ערביה: כששמעתי שאתה עובד על עבודה חדשה אז אמרתי לעצמי שאני חייבת לעבוד איתך..

מחזאי: מוזר....

ערביה: מה?

מחזאי: לא משנה....פשוט מוזר.

ערביה: קראתי וראיתי דברים שעשית, אני מאוד אוהבת את חנוך לוין.

מחזאי: ואת פנויה? לחזרות? חזרות אינטנסיביות

ערביה: בעיקרון אני עובדת באקדמיה למחול...

מחזאי: מנקה?

ערביה: סליחה?

מחזאי: באקדמיה למחול.

ערביה: מורה, מלמדת.

מחזאי: מעניין.

ערביה: קלאסי...בלט קלאסי...עשר שנים...האהבה השנייה שלי אחרי משחק.

מחזאי: קלאסי...מוזר...

ערביה: מה מוזר?

המחזאי: לא רק הקלאסי שזה מוזר. אני מדבר על כאן ועכשיו...על ליידי מקבת.

ערביה: מה איתה?

המחזאי: למה דווקא ליידי מקבת? לא כל כך הבנתי...

ערביה: *(נבהלת שמא לא הבין את הדמות שגילמה)* אותה?

מחזאי: אותך

ערביה: אותי?

מחזאי: את כערבייה..שחקנית ערביה...זה בסדר שאני אומר את זה? שאת ערביה?

ערביה: כן..

מחזאי: זו בחירה מעט מוזרה. בכל זאת כדי לשחק מישהי כמו ליידי מקבת, צריך לחשוב על נקודות חיבור בין הדמות לבין החיים.....וכאן, החיבור קצת מוזר

ערביה: אתה חושב? אני דווקא מרגישה...שזה...

מחזאי: אם זה בסדר שאני אומר את זה, אבל איך זה מסתדר ערביה עם ליידי מקבת?
ערביה: אני מאוד מתחברת אליה, מדהים איך שקספיר דווקא בטרגדיה הקצרה ביותר שכתב הצליח לכתוב תפקיד מורכב כל כך, מאתגר כל כך, זה מה שכל כך מדהים במחזה הזה...עם שקספיר בכלל...אבא שלי...פרופסור לספרות אנגלית בלונדון..הוא לימד אותי כל מה שאני יודעת על שקספיר.

מחזאי: את יודעת מה, אולי בכל זאת אני טועה, אולי את צודקת, אולי דווקא את, כערביה...שחקנית ערביה...מהמקום שלך...מהעולם שלך...הערבי...בהפוך על הפוך...את יכולה דווקא כן להתחבר, אני יודע, אולי לכוח? כאילו בהפוך על הפוך...דווקא מהמצוקה הכוח....

ערביה: אני לא בטוחה שאני מבינה...

מחזאי: את ערביה, עם זה אי אפשר להתווכח, אוקי? בעבודה על הדמות, כשחשבת על נקודות החיבור לליידי מקבת...חשבת על משהו..אני מנסה לחשוב מה...כדי להסביר לעצמי את השילוב המוזר הזה וזו דווקא יכולה להיות אינטרפרטציה מעניינת מאוד, אולי חשבת על הרצון שלה..שלך..כערביה, לנקום... אולי? לנקום אולי על הדיכוי? על השנים של הדיכוי והקיפוח שעברתם?.. עברת...היא עברה, אולי...

ערביה: ליידי מקבת? אני...אה...היא לא עברה שום דיכוי, לדעתי לפחות.. היא דוחפת את מקבת לרצוח את בנקו ודנקן כי היא רוצה להיות מלכה. אני דווקא התחברתי למניפולטיביות שלה, לקור הרוח, לחמדנות, אבל דיכוי...לא...לא ממש.

מחזאי: ברור, אבל, במקרה שלך, שאת עבדת על הדמות, אני משער שחשבת על נקודות החיבור שלך לתאוות הכוח שלה, לרצון שלה לשלוט, חשבת על החיבור שלך, כערביה, אולי החיבור הזה מגיע מתוך תחושות של...יכול להיות תחושות נקמה שעלו בך על ההשפלה, על אובדן העצמאות שלך. אני סתם זורק, על שישים שנות כיבוש?

ערביה: כיבוש? ליידי מקבת? וואט זה פאק?!

מחזאי: בכל מקרה, בואי נעבוד חיצוני...דרך הקול..דרך תיבת תהודה אחרת אם את יכולה יותר עם...מבטא...

ערביה: סליחה?

מחזאי: עם מבטא.. אם זה בסדר... קצת יותר... אצלך פחות שמים לב למבטא וזה מה שכל כך מוזר...לא משנה...אז קצת יותר מהמבטא הערבי..טקסט!

ערביה: (עם מבטא ערבי קל) מה איתכן ידיים? לעולם לא תהיינה נקיות??

מחזאי: לא, לא, כשאני אומר מבטא, אני מתכוון למ-ב-ט-א."

ערביה: חדל מזה, אישי!

מחזאי: יותר, יותר, אפילו יותר

ערביה: חדל מזה אישי!

מחזאי: חדל, חדל

ערביה: חדל מזה אישי!

מחזאי: כן מצוין

ערביה: החלחלה הזאת מקלקלת הכול

מחזאי: יותר מבטא ותתכופפי מעט (השחקנית מתכופפת)

ערביה: סליחה?

4. פתח בית המחזאי ואשתו.

פיצי ואשת המחזאי בפתח ביתם של המחזאי ואשתו, פיצי מצמידה בידיה שקית קרח לחבורה גדולה במצחה.

אשת מחזאי: ילדים יכולים להיות נורא אכזריים

Over lap

בין שני העולמות (חדר החזרות ובית המחזאי ואשתו)

מחזאי: כיפוף ומבטא, כיפוף מבטא יחד

פיצי: זה בסדר, אני רק רוצה את הכסף שלי וללכת

ערביה: (עם מבטא ערבי מובחן יותר) ריח של דם כל הזמן

מחזאי: (מדגים לה) הנה ככה, תתכופפי ככה.

אשת מחזאי: את מכירה בכלל את הפיצי הזו?

פיצי: אני פיצי

אשת המחזאי: את הקוסמת..אני מתכוונת

ערביה: (הערביה משתטחת על הרצפה ומגישה את המונולוג במבטא ערבי כבד) ריח של דם כל הזמן....

מחזאי: כן.

פיצי: לא...לא ממש..

ערביה: כל בשמי הערב לא יצליחו לבשם יד קטנה זו.

מחזאי: יופי, זה טוב...כן...יותר קורבן, תחשבי קורבן... יותר מבטא...דורכים עלייך.... את במצוקה...כן....

ערביה: רחץ ידיים, לבש חלוק אל תחוויר כל כך אני חוזרת ואומרת בנקו כבר נקבר, אני

הוא לא יצא מתוך קברו, בוא למיטה, יש דפיקות בשער. בוא למיטה, הושט לי יד

את הנעשה אין להשיב, בוא למיטה.

אשת המחזאי: חשבתי שזה תחום קטן שאתן מכירות אחת את השנייה בתחום הזה של הימי הולדת

ערביה: אני לא בטוחה שאני מבינה

אשת המחזאי: אני לא מאמינה שזה קרה

מחזאי: אני דווקא חושב שממש התקדמנו

אשת המחזאי: בעלי אמר שהוא יבוא לעזור. הייתי צריכה לנחש. המחזה, המחזה,

כל הזמן המחזה. סליחה... זה ממש לא קשור אלייך. הוא, בעלי,

הוא קצת מעופף לא באמת שאל, איזה פיצי..מה פיצי? קוסמת? ליצנית? הוא בכלל לא שמע שהילדה סיפרה שהיא רוצה את הפיצי הזו שהיא גם ליצנית וגם קוסמת...וילדים...את יודעת...ככה הם... קשה להם עם שינויים...אומרים להם פיצי, הם רוצים בדיוק את הפיצי שהם ראו ביום הולדת הקודם שהם הוזמנו אליו ואם זה לא זה חבל על הזמן, חבל על הזמן, אין דחיית סיפוקים, פיצי, פיצי, פיצי...

פיצי: (לעצמה) אני פיצי

אשת המחזאי:...שהיא גם קוסמת ולא רק ליצנית... (שתיקה)

פיצי: זה בסדר...אני רק רוצה את הכסף

אשת המחזאי: את חייבת להבין שזה יום ההולדת שלה...היא ציפתה לזה מאוד בגלל זה כל הבכי.

פיצי: זה בסדר...

אשת המחזאי: היא בד"כ לא אלימה, אני מצטערת

פיצי: זה בסדר, באמת..תודה...רק

אשת המחזאי: גם כל שאר החברים שלה בכיתה, הם בסך הכול בסדר, הם פשוט כל כך חיכו לקוסמת...חשבתי שאת יכולה להסתדר לבד..בגלל זה הייתי במטבח..היינו עוצרים את זה...ואני בכלל לא ידעתי איזו יכולת מנהיגות יש לה...

פיצי: כן...

אשת המחזאי: ילדים... היא פיצי, את פיצי..שטויות...יש מקום לכולם. (נותנת לה את

הכסף) את בסדר?

פיצי: כן, בסדר, הכול בסדר. (עוזבת בייאוש את דירתם של המחזאי ואשתו)

5. אולם התיאטרון .

פונקציה מסביר לקהל על תפקידו החדש.

פונקציה: שוב שלום. כעת אני אבצע חילוף. סאונד בר בבקשה. עכשיו אני אגלם את הדמות של בחור בדייט א'. ברשותכם אני אקח דגע ריכוז.
(מבצע חימום ועובד על משפט הפתיחה שלו בדמות בחור בדייט א')
אוקי יפה... כן...היי..יפה?...נעים מאוד.יפה? אוקי יפה...אוקי..אוקי...

6. בר.

יפה מתגלגלת בכיסא הגלגלים אל עבר אחד משולחנות הבר. בצידו של השולחן יושב בחור.

יפה: (עוצרת את כסא הגלגלים בחריקה, מבינה שאחרה) הי..נעים מאוד, זאת אני, יפה.
"יפה 28"

בחור בדייט א'/פונקציה: סליחה?

יפה: "גברגבר32"?

בחור בדייט א'/פונקציה: אוקי....כן...היי..יפה?...נעים מאוד (בוזה בתדהמה בכסא הגלגלים)

יפה: (תוך כדי שהיא פושטת את מעילה ומתמקמת) את האמת אני בת 31 אה...33 בצ'ט כתבתי יפה 28, אבל תודה שלא רואים, פשוט כשדיברנו, ירד גשם, אחותי לא הייתה בבית, הרגשתי נורא לבד אז אמרתי לעצמי מה כל כך נורא אם אני אפרגן לעצמי בשנתיים?...אני רואה שכבר הזמנת...מה זה קוקטייל הבית? נכון שהוא מדהים? בשעה הזו הוא רק חצי מחיר.. מלצר! נראה לי שהולך להיות לנו ערב ארוך, אלכוהול נורא משפיע עליי...האמת, כשראיתי אותך באתר לא נפלתי מהכיסא, אבל אתה נראה הרבה יותר טוב מבתמונה. הרבה יותר שרירי. אתה מתאמן? קטעים...רק אני מדברת...בסוף אני ארגיש לא נעים, מה זה בגלל שיש לי משהו בין השיניים?

בחור בדייט א'/פונקציה: מה פתאום?

יפה: יש לי משהו בין השיניים? (מכסה במבוכה את הפה עם היד) פשוט תקעתי משהו לפני שבאתי...הייתי נורא רעבה ואתה יודע זה נורא מביך לאכול בפגישה....

בחור בדייט א'/פונקציה: יפה? יפה. אני ממש מצטער. קיבלתי טלפון מהעבודה לפני רבע שעה, זה בקשר לאיזה פרויקט שאנחנו עובדים עליו, הם צריכים אותי, אני אהיה חייב לזוז.

יפה: אני לא מכירה משהו חשוב שלא יכול לחכות רבע שעה של דרינק!

בחור בדייט א'/פונקציה: אני ממש מצטער זה באמת אס.או.אס, ממש דחוף, אני באמת חייב לזוז.

יפה: (חוסמת את היציאה של הבחור ומסמנת על כסא הגלגלים) זה זה?

בחור בדייט א'/פונקציה: מה זה זה?

יפה: זה. זה בגלל זה!

בחור בדייט א'/פונקציה: לא, מה פתאום?...מה הקשר?...

יפה: זה שולי, באמת. קח שתי שניות, תנשום, יאללה נזרום, אתה כבר פה, לא? לא סיימת את המשקה.

בחור בדייט א'/פונקציה: אני מצטער, זה קצת גדול עליי... אגב באמת התקשרו...(מניח שטרות של כסף על השולחן) יש כאן לטיפ..

יפה: לא תחכה לפחות לעודף?

בחור בדייט א'/פונקציה: לא זה בסדר, (זורק עוד שטר על השולחן) הנה תזמיני לעצמך משהו לשתות.

יפה: (בולמת את הבחור שוב עם הכסא) אתה מפספס אותי!

בחור בדייט א'/פונקציה: סליחה (הבחור עוזב)

יפה: תלך, תלך. גברים... (רושמת בפנקס) כלל ראשון – להגיע חצי שעה, לפניהם, לפחות!

7. חדר הטיפולים.

המחזאי ואשתו ישובים על ספת טיפולים בעיצומו של טיפול זוגי, מולם יושבת המטפלת משועממת להחריד.

מחזאי: אני לא זוכר את הניסוח המדויק..

אשת המחזאי: (צינית) בטח

פסיכולוגית: מממממ.....

מחזאי: אבל כתבו.. זה היה משהו כמו... בעצם נראה לי ש... (מוציא כתבת ביקורת מנוילנת

מכיס המכנסיים שלו) מבקרת נחשבת, "קפיצת כישרון אדירה, ניתור מרהיב

למרחקי הציניות והניהיליזם", תפוצה כלל ארצית, "כל זה מאפשר לראות בר",

זאת אומרת בי, "כדור הבא, הממשיך את חנוך לוין ונפרד ממנו בבת אחת". "ממשיך

את חנוך לוין ונפרד ממנו בבת אחת". ממשיך ונפרד.. זאת אומרת המבקרת הזו, לא

אני, דיברה על נקודת השקה ועל פרידה. פרידה אמיתית. אז חשבתי שהוא מת,

באמת מת

פסיכולוגית: מי?

מחזאי: חנוך לוין מת, שאחרי ביקורת כזו יהיה מעט שקט יצירתי, יהיה לגיטימי סוף סוף

לכתוב, אפשר יהיה להיות מוכשרים בלי צל, מדוכאים בלי עין שלישית.

אשת המחזאי: טוב, נו, אולי די?

מחזאי: אפשר להמשיך? תודה. והיא הוסיפה, המבקרת, "כי לוין היה בסופו של דבר יוצר

אופטימי, בן לדור אידיאולוגי שהאמין בתיקון ואילו פה במחזה שכתב המחזאי יש

ניסיון לשקף בדיוק מחריד קטסטרופה נפשית משוללת אמונה" זו לא רק נקודת

השקה, ממש לא, זה ממשיך ונפרד, ממשיך ונפרד לקטסטרופה נפשית משוללת

אמונה.

אשת המחזאי: סיימת לדבר על עצמך?

מחזאי: לא

אשת המחזאי: שאני אשאיר אתכם לבד?

מחזאי: סוף סוף היה נדמה שהוא משחרר, הבונקר הזה, חנוך לוין, משחרר את הבעלות על

הקטסטרופות. כמה אפשר? חנוך לוין פה, חנוך לוין שם. כתבות, ספרים,

פסטיבלים, תיאטראות מלאים. אשתו: "תודה על הפרס הזה" ו"תודה על הפרס

ההוא", "חנוך היה מודה לכם", "חנוך היה מתנהג ככה", "חנוך היה מתנהג אחרת",

"חנוך היה אומר על זה ש...". "סליחה, לא משתמשים בחומרים של חנוך בלי לשלם

לי תמלוגים!"

אשת המחזאי: לפחות לה יצא מזה משהו

מחזאי: לפחות. אין סוף מאמרים, עבודות דוקטורט, "עיצוב שיער וסטיילינג בראי מלכת

האמבטיה", "יקיש ופופצה" – שם ומצלול, תבנית ומכלול במחזותיו של חנוך לוין",

לא אדיוטי? "את תשתיני, אני אפער פה –

פסיכולוגית: (צוחקת)

מחזאי: ... "צורה, חומר, מרקם וטעם במחזותיו של חנוך לוין", נו באמת! 10 שנים!?!
להתפלל מהבוקר עד הערב לאלוהים אפשר גם באקדמיה.

פסיכולוגית: מממ....

המחזאי: ואני הייתי מספיק מטומטם לחשוב שהוא מת, באמת

פסיכולוגית: מממ....

מחזאי: מאז התיאטרון כבר הספיק להכתיר לו שלושה ממשיכים חדשים.

פסיכולוגית: מממ....

(שתיקה)

מחזאי: אז בובו, אני צריך את זה לעצמי, לעצמנו.

אשת המחזאי: שמענו

מחזאי: אני חייב לעקוף אותו בסיבוב, זה הצ'אנס האחרון. ממשיך ונפרד, היא אמרה,
המבקרת, לא אני. אני צריך לצלול לעומק הקטסטרופה האנושית... וזה דורש זמן,

עבודה. לא תזיק קצת התחשבות בתקופה הזו.

אשת מחזאי: (מנסה לכבוש את כעסה) לא תזיק באמת

מחזאי: אני מתנצל, בובו, באמת. אני אפצה אותה ביום הולדת הבא.

פסיכולוגית: יום הולדת?

מחזאי: שכחתי את הקטנה... את היום הולדת... של הקטנה.

אשת מחזאי: הוא היה בתיאטרון... זה היה פשוט סיוט.

מחזאי: בובו, היא סלחה לי.

פסיכולוגית: מממ....

(שתיקה)

מחזאי: (לאשתו) זה המחזה, הא?

פסיכולוגית: המחזה?

מחזאי: (לפסיכולוגית) החדש. חזרתי לכתוב. (לאשתו) בובו, זה תפקיד לערביה.

אשת המחזאי: אמרת שזה מחזה על זוגיות, עלינו

מחזאי: אנחנו הבסיס. על זה אני מלביש מסר פוליטי.

אשת המחזאי: יש לנו את כל הקטסטרופות שאנחנו צריכים בבית. אני לא מבינה למה לחפש

במקומות אחרים. אני לא מבינה למה אין לי מקום במחזה הזה שלו?

מחזאי: כי ככה לא מרחיבים מסר, משמעות, בובו. (לפסיכולוגית) עליתי על זה באודישנים.

פסיכולוגית: מממ....

מחזאי: ברגע שאתה מלהק בחורה ערביה למחזה זוגיות זה כבר לא רק מחזה על זוגיות, זה

מחזה על שני עמים.

פסיכולוגית: מממ....

מחזאי: וזה קונפליקט. חוץ מזה במכון תרבות גרמניה ישראל מתים על זה, יש להם המון

תקציבים והמון יח"צ. (לאשתו) וגם אמרתי לך מצאתי כבר אחת..

אשת מחזאי: סליחה?

מחזאי: הכי קרוב לאורגינל, אנחנו כבר מתחילים חזרות.

פסיכולוגית: ממממ....

אשת המחזאי: בובו, אני אומרת לך זה יגמר רע.

פסיכולוגית: ממממ...

אשת המחזאי: אף אחת ובטח לא ערביה לא תשחק את התפקיד שלי יותר טוב ממני.

מחזאי: כמו שאת לא תשחקי ערביה יותר טוב ממנה.

פסיכולוגית: מממממ...

אשת המחזאי: אני יכולה לשחק כל דבר בובו

מחזאי: אני מבטיח לך שביום הולדת הבא של הקטנה, אני אפצה אותה...

פסיכולוגית: מממממ...

מחזאי: ואותך...

פסיכולוגית: מממממ

8. ראשה של הפסיכולוגית.

הפסיכולוגית מהמהמת מספר המהומי הכלה, שינוי תאורה, הזוג ממשיך לשתף את הפסיכולוגית בתסכוליו ללא קול, אנחנו נכנסים אל תוך מהויה וראשה של הפסיכולוגית המטפלת. פונקציה מתקדם אל עבר חלל המשחק של הפסיכולוגית עם תמונתו של היטלר.

הפסיכולוגית: מממממ... (האור על הזוג יורד, ההמהום של הפסיכולוגית הופך לצפירת יום

הזיכרון והיא נעמדת בדום. בסוף הצפירה היא מתעוררת) הייל. מה אתה עושה

פה, אני באמצע טיפול. אמרתי לך זה נגמר. זהו, אנחנו נפרדים. ביי

ביי...בייבי...ביי. הכול פיין אצלי, הכול פיין, באמת טוב לי. יש לי את כל מה

שתמיד חלמתי עליו ובעיקר יש לי את היכולת להכיר בזה שאני ברת מזל שהכול

פיין, הגעתי למקום שאני לא צריכה לדאוג יותר, שרי כבר ממש גדולה, היא קפצה

כיתה, מחוננת, המורה אומרת שהוא מאוד בוגרת לגילה, ממש גאון. ועם אספי,

בעלי, הכול פיין. רק אתמול נישקתי אותו והתכרבלתי לידו בתנוחת עובר והרשיתי

לעצמי להרגיש עובר איתו, זה פיין להרגיש עובר איתו, איתך זה פיין להרגיש

עובר? זה פיין להרגיש עם אספי עובר. להרגיש בטוחה, במקום הראשוני הזה,

החשוף הזה. הזלתי דמעה של אושר ואמרתי לו שמדהים שאחרי כל כך הרבה שנים

אני עדיין מרגישה פיין להרגיש עובר לידו, הוא לחש לי באוזן שהוא כל כך שמח

לבחור בי כל בוקר מחדש ושכמה מדהים שכל מה שיש לנו למרות כל השנים עדיין

לא מובן מאליו לשנינו. אז פיין. הספר מתקדם הזמינו אותי להרצות בכנס בלסלי

קולג' "הצלחה והורות - פיין כדרך חיים" ובבית יש עזרה, מיילין היא ממש הצלה.

אתה הצלת אותי פעם? אז פיין. פיין. פיין. פיין. פשוט פיין. פיין זה פיין זה פיין זה

פיין. פיין? פיין...פיין.. פיין.. חרא...תבוא אחר כך?

9. חדר הטיפולים.

שינוי בתאורה, חוזרים אל חדר הטיפולים, הזוג חוזר לדבר בקול.

מחזאי: מה שאני בסה"כ זה שלא יזיק לנו קצת פרגון אחד לשני, במיוחד בתקופה הזו.

אשת מחזאי: מה אתה אומר, זה מה שאתה אומר?

מחזאי: כן, קצת פרגון, מה קרה?

10. דירתן של פיצי ויפה.

יפה גולשת באתרי היכריות באינטרנט. מדי פעם היא מצחקקת בתגובה לצ'טים שהיא

מנהלת. פיצי מנקה את הדירה בעצבנות תוך כדי שהיא מנהלת שיחת טלפון קולנית.

פיצי: שלום... הגעתי למשפחת גוטליב? שלום. מדברת פיצי הליצנית, הי, מה שלום נופרי?

אני פשוט מסתכלת ביומן ורואה שלנופרי עוד חודשיים יש יום הולדת.

יפה: פיצי אפשר... אני פשוט...

פיצי: ששש! (לטלפון) הלו? כן... חשוב לי להישאר בקשר עם הלקוחות הקבועים שלי, שאני

יודעת שהם היו מרוצים...כן...שמעתי עליה.

יפה: (למחשב) אני אאמין כשאני אראה.

פיצי: מדהימה...בסדר...אני פחות מאמינה בלהתפזר, יש ליצנות ויש קסמים, זה גם קצת

נראה לי לא מקצועי.....אני לא עושה קסמים...

יפה: ומה אתה כן יודע לעשות?

פיצי: אוקי. אוקי..שיהיה לנופרי המון המון מזל טוב. המון מזל טוב. (מנתקת) זונה.

יפה: נחיה ונראה!

פיצי: מי הבא?

יפה: מה?

פיצי: הבא

יפה: ביטון

פיצי: שדרי.

יפה: 054-700330

פיצי: מה בסוף?

יפה: (מאבדת את הסבלנות) פיצי...אני באמצע....

פיצי: נו!

יפה: אפס....

צוות האנסמבל שלא נמצא בחלל המשחק לוחש בארס את הספרה אפס, הלחישה מתגברת

לכדי צחוק. האנסמבל משמש כחת מודע של פיצי)

פיצי: שלום, ערב טוב, הגעתי למשפחת ביטון, שלום. עם מי אני מדברת? ספירי? את יודעת

מי אני? פיצי..הליצנית..שימו יד לפנים, שימו יד לאחור...מה שלומך ספירי? את

יודעת, אני פשוט מסתכלת ביומן ואני רואה שאת עוד מעט בת שש, יואו איזו ילדה

גדולה! חשבתי אולי שתרצי להגיד לאימא שאני אבוא לבקר אותך ביום הולדת
הקרוב שלך, כמו שנה שעברה, איזה כיף הא?

יפה: תנסה אותי.

פיצי: מה את אומרת? *(מאוכזבת מהתשובה שקיבלה)* מה זאת אומרת פיצי הקוסמת? אני לא
צריכה להגיד לך ספירי שיש ליצנים ויש קוסמים וזה שני דברים שלא הולכים כל
כך ביחד. זה יכול לדפוק יום הולדת. מה זאת אומרת? להחריב יום הולדת! לחרבן
אותה שאחר כך לבית ספר שלך לא תוכלי ללכת! לכיתה א' לא תוכלי, כי לא יהיו
לך חברים! חרם! חרם! כולם יצחקו עלייך; "הנה זו זו שדפקה את היום הולדת
הגרועה עם הקוסמת הפוסטמה הזו" ברור לך? את רוצה שלא יהיו לך חברים? הא?
חרם, זה מה שאת רוצה? אל תקראי לאימא שלך, לא צריך, תיהני ביום הולדת עם
פיצי הקוסמת. נראה אותך בגיל ההתבגרות, מטומטמת. להתראות! *(ליפה)*
הבא... שדרי... *(לא מגיבה)* שדרי

יפה: נו... באמת... *(בודקת את היומן ומגלה שהם עברו על כל השמות)* נגמר
פיצי: מה נגמר?

יפה: היומן, זה השם האחרון... אז מה קובעים? קובעים? מה? קובעים?
פיצי: *(פיצי המומה מסתכלת ביומן)* פלאיירים – פיצי – הפקות ואירועים, אתר אינטרנט
"פיצי – הפקות ואירועים", דיסק "אין יום הולדת בלי פיצי", אקדח בועות סבון –
פיצי, מתקנים מתנפחים, מצנח, מכונת סוכר, מכונת נקניקיות, מערכת הגברה, נק-
מייק ב-3500 שקל. הוקי פוקי כבר לא טוב לאפטים הקטנים, הא? מכונות סוכר זה
כבר לא אטרקטיבי? מחפשים ריגושים? *(סוגרת ליפה את המחשב)*
יפה: פיצי... הייתי באמצע... תראי מה עשית.

פיצי: מחפשים שאיזה דפוקה תנסו אותם בנוסף? מפגרת אחת שאחרי העוגה והשירים גם
תוציא מהפה שלה במבט מופתע *(מדמה כאילו היא מוציאה מהפה צעיפים)*
וואו צעיף ועוד צעיף ועוד צעיף? איזה קשקוש! באמת!

יפה: זרנוק את פה?

פיצי: עד שהתארגנתי על תותח קצף. מסתובבת שם עם השם שלי – פיצי. מה היא חשבה
לעצמה? "ממ... מעניין איך זה יהיה להרוס שנים של עבודה של מישהי? אה אני
יודעת איך, יש לי רעיון מצוין, למה לא להיות גם ליצנית וגם קוסמת?", סטארט-אפ
יפה: פיצי... גם אני כאן.

פיצי: אני עושה את זה בשביל שתינו, סתומה. סתומה זה מה שאני, סתומה!... ואני לא
מבינה איך משישה ימי הולדת בסוף שבוע אחד, במקרה הרע, נאדה! טלפון אחד
וגם זה בקושי...

יפה: קבענו

פיצי: ואני לוקחת את זה על עצמי, מלקה את עצמי, את לא מקצועית, אין לך את זה,
הטאץ' נעלם! זה הסוף שלה!

יפה: אני רוצה שקט

פיצי: ואני רוצה שיהיה פה נקי! בבקשה את מוזמנת *(פיצי מגישה לאחותה הנכה את המגב
והוא נופל על הרצפה)*

11. בית המחזאי ואשתו.

המחזאי נכנס אל הבית רצוף מיוס של חזרות לא מוצלח בתיאטרון, אשת המחזאי עמלה במטבח על הבישול.

מחזאי: הקטנה חזרה מהחוג?

אשת המחזאי: חזרה, *(עובדת על הח' הגרונית)* חזרה מהחוג, יא זלמה.

מחזאי: היא לא פה

אשת המחזאי: ששש... הרשיתי לה לישון אצל חברה שלה.. כדי שלך יהיה שקט אחרי

החזרות. מבסוט? ...

מחזאי: יש משהו לאכול? אני מת מרעב.

אשת המחזאי: *(במבטא ערבי)* האוכל בתנור.. שוויה... שוויה.. הכנתי לה בינוקים... איך היה

בחזרות?

מחזאי: *(מביט בה לבושה כרקדנית בטן)* מה זה בובו?! די נו, בובו, נו אני מת מעייפות.

אשת המחזאי: שש... יא חביבי, יהיה טוב, תשב, תנוח, יא זלמה...

מחזאי: הכול בסדר?

אשת המחזאי: *(מלטפת אותו)* הכול יהיה בסדר אינשאללה. עוד מעט יהיה אוכל,

הנה, אולי זה ירגיע אותך *(מגישה לו תה ובקלווה)* תפדל... שש... יא חביבי... *(מעסה*

את גבו של בעלה) רואה אישה שלך יכולה לשחק כל דבר.

מחזאי: *(מתפרץ)* עוד פעם זה?

אשת המחזאי: *(בלי מבטא)* אני לא מבינה מה הבעיה שלך?

מחזאי: זה ערבייה מבחינתך? הכי רחוק שיכולת להגיע זה "יא זלמה" ותה עם בקלווה?

בובו, כואב לי הראש, עשי לי טובה.

אשת המחזאי: אני יודעת מה אתה צריך.

(האישה מוציאה נרגילה, מפעילה טייפ עם מוזיקה ערבית ופוצחת בריקוד בטן חושני).

אשת המחזאי: *(תוך כדי ריקוד)* תעשה לי אודישן. אני יכולה לשחק כל דבר, בובו. כל דבר.

מחזאי: נו באמת... בובו *(צוחק כשהיא מדגגת אותו אך מסרב להתמסר לגמרי)* את יורדת

מהפסים *(צוחק)*.. בובו *(תוקפני יותר)* ריקודי בטן?.. נו באמת... **בובו די!!!**

(המחזאי קם וסוגר את המוזיקה)

(שתיקה)

אשת המחזאי: שונאת אותך

מחזאי: את גורמת לזה, את! זה לא תיאטרון קהילתי במתנ"ס חביבה. עבודת דמות היא לא

סטריאוטיפ, שואלים שאלות, מי אני? איפה אני? מתי? מה אני רוצה? למה אני

רוצה? איך אני אשיג את המטרה שלי? מה המעצור? הרבה עבודה. את לא במקום

שאת צריכה להוכיח לאף אחד שום דבר. אנחנו לא צריכים לעבוד ביחד, בובו, זהו.

אמרתי לך, מצאתי כבר אחת אמיתית. יש לי עבודה איתה אבל היא יותר קרובה

ממה שאת תהיי אי פעם... ואני אומר את זה בקטע טוב..

(האישה עומדת לעזוב את החדר)

את הבקלווה את יכולה להשאיר?

12. חדר חזרות

הערבייה מתאמנת לקראת שיעור בלט קלאסי שהיא עומדת להעביר באקדמה למחול.

13. חדר הטיפולים.

הזוג בעיצומה של פגישה נוספת אצל הפסיכולוגית.

אשת המחזאי: שלוש שנים לימודי משחק, חמש מלגות הצטיינות, הוא לא הפסיק להגיד לי פעם, לפני הילדה, כמה כישרון מפוספס אני...

מחזאי: בובו..

אשת המחזאי: בובו בתחת שלי!

מחזאי: הקהל לא טיפש הוא יודע להבחין מה אותנטי ומה לא

אשת המחזאי: אין יותר אותנטי ממני! אף אחד לא אמר לי שכשאני אתחנן התפקיד היחידי

שאני אקבל יהיה תפקיד של מוזה. מוזה לא מבשלת, מוזה לא לוקחת את הילדה לביה"ס, מוזה לא שרה ומאכילה עשרים ילדים ביום הולדת שאתה ארגנת ושכחת להגיע אליו ו... מפרידה ביניהם כי מישהו כאן הזמין ליצנית במקום קוסמת ומוזה, לידיעתך מעכשיו, לא מתכוונת לפתוח רגליים כל פעם שבובו מרגיש חרמן! מוזה לא זונה יותר של אף אחד! איך זה בשבילך?

פסיכולוגית: ממממ...

אשת המחזאי: סתם יהודיה לא מתאים לך כבר? הא יא זלמה? הא שכחתי זלמה זה לא מספיק ערבי בשבילך. יש גם יהודים מקופחים. למה מה, יהודים זה נראה לך פסה?

נורא שנות השלושים המאוחרות?

פסיכולוגית: ממממ....

אשת מחזאי: מה היא כבר עשתה שיהודיה לא יכולה לעשות? איזה מונולוג היא כבר הציגה

לך הקורבן? הרי זה מה שאתה מחפש קורבן לא? איזה מונולוג?

מחזאי: (מתקשה לענות) מה זה משנה?

אשת המחזאי: איזה?

מחזאי: ליידי מקבת...

אשת מחזאי: ליידי מקבת?

מחזאי: זה הפתיע גם אותי...

אשת מחזאי: ליידי מקבת?! איך זה בדיוק מסתדר לך עם קורבן? מסכנות, מסכנות... אבל

גבול אין להן, את כל התפקידים לוקחות לנו. עכשיו זה שקספיר. (במבטא ערבי) –

“פטימה - שמעתי שעושים אודישנים לרומאו ויוליה ב'הבימה'; רומאו יהודי –

יוליה מהשטחים, מעולה - זה מדבר את הקונפליקט, יאללה, תעאל, האודישן

בידינו. נסרין שמעתי מחפשים קתרינה לאילוף הסוררת בקאמרי, (ללא מבטא ערבי

לפסיכולוגית) קתרינה היא הסוררת, (חוזרת שוב למבטא) יאללה זה גם יכול שלנו,

הבימאי בטח יחפש להעביר ביקורת חברתית. עזיזה, מה עם דסדמונה? היא יכולה להיות גם אחלה קורבן ערבי, מה את אומרת אולי גם נכבוש אותה. יאללה עזיזה בואי, מה איתך נסרין? פטימה את במאסף, יאללה ז'יהאד!

מחזאי: (מתקן אותה) ג'יהאד!

אשת מחזאי: מה הדבר הבא? שיילוק???

פסיכולוגית: שיילוק?

אשת מחזאי ומחזאי: שקספיר.

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: שלי, שלי, שלי, גרידיות! והוא, שיילוק, בכלל נבל, רודף בצע, סוחר יהודי.

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: שרמוטות גם כן!

מחזאי: נו... באמת, בובו, די עם זה, מצאתי כבר מישהי, אותנטית, הרבה בזכותה החלטתי ללכת על זה.

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: אני יכולה לשחק כל דבר, בובו, כל דבר.

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: בטח שמחזה עלינו!

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: אל תדחוף אותי לפינה!

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: אתה צריך להתחיל להאמין בי,

פסיכולוגית: ממממ...

אשת מחזאי: להאמין בי

פסיכולוגית: מממ.....

14. ראשה של הפסיכולוגית.

הפסיכולוגית מהמהמת מספר המהומי הכלה, שינוי תאורה, הזוג ממשיך לשתף את הפסיכולוגית בתסכוליו ללא קול, אנחנו נכנסים שוב אל תוך מהוויה וראשה של הפסיכולוגית המטפלת. פונקציה מתקדם אל עבר חלל המשחק של הפסיכולוגית עם תמונתו של הצורך.

פסיכולוגית: ממממ... (ההמהום הופך לצפירה, הפסיכולוגית קמה ועומדת בתשוקה עמידת דום) ממממ... (היא פוקחת את עיניה מלאת סיפוק) הו פרשי! (חוזרת להתענג שוב על הצפירה, נעמדת בדום ומהמהמת) מממ... (פותחת את עיניה) יס, יס, ממממ... נו נו נו זה יורד, זה יורד לי (הצפירה יורדת)....נו..נו... זה יורד, זה יורד... פאק, פאק... זה נעלם. נעלם. (להיטלר) אני צריכה אותך. אין לי טעם בפה, אני לא באמת רואה, לא באמת שומעת, לא מרגישה כלום, נמבנס. אני רוצה משמעות, פיהרר, אני רוצה ללמוד להעריך. הכול כל כך פיין שבא לי למות. הבת שלי, שרי, המחוננת, באה אליי לפני כמה ימים עם תוצאות המבחן בהיסטוריה, אתה מאוד פופולארי אצלנו, ואומרת לי "אימא קיבלתי 100 כלום, זה לא עושה לי כלום. "יופי שרי, לכי תעשי משהו בחדר". "אימא וגם הכנתי לך דיסק עם שירי אהבה לאימהות מתנה ליום האם", "וואו, שריתוש, מדהים!", "אימא אני אוהב אותך הכי בעולם", "יופי שריתי", "גם כשאת עצובה" "שרה אתה חושב שמישהו מאמין לכל הבולשיט המזויף הזה שלך? מאיפה לך שטוב לך? הא? מאיפה? היה לך פעם רע? הא? שרה? פייק, פייק, זה מה שאת!". שנינו יודעים מה בדיוק יכול לעזור לי. מה אתה רוצה פתק מהרופא? הפנייה? (מצטטת מכתב הפנייה דמיוני) "דיאגנוזה נקודתיים, הפציינטית סובלת מתסמינים של דיסטמיה, אפשרות \ לדיכאון קשה, הפרעת אישיות גבולית... מזוכיזם... " פאק איט! אני צריכה שואה, זהו אמרתי את זה. שואה אמיתית, עם פיל! אירוע כזה שיגרום לי לפתוח את העיניים אנד טו פאקינג אפרישייאט לייף! אירוע שאחריו תשמח הפציינטית לצאת סוף סוף לחופש, בעלה, אספי, כל הזמן אומר לה שזה כנראה מה שהיא צריכה, תקנה כרטיס טיסה לאנטוליה, תתמסר לשמש החמה באחד מחופי הטורקיז של הריביירה הטורקית, אול אינקלודד, בלי טיפה של ייסורי מצפון על כמה פיין לה ותגייד למשפחה שלה שאין כמו משפחה ושהם צריכים כל בוקר להגייד תודה שהם ביחד והם חיים והם בריאים וכמה מזל שהכול פיין. כי היא יודעת כמה יכול להיות רע, כי היא עברה שואה. כי היא ככה הייתה קרובה מלהיות הקורבן השישה מיליון ואחת

15. חדר הטיפולים.

שינני בתאורה, חוזרים אל חדר הטיפולים, הזוג חוזר לדבר בקול.

מחזאי: ...כשאת תכתבי מחזה את תחליטי מי ישחק בו, שיהיה תאילנדי, רומני, פיליפיני,

סומלי, לי מתאים ערביה!

אשת מחזאי: תביא אותה אליי אני יכולה לעשות לה ביה"ס על כיבוש וקיפוח.

מחזאי: בובו, תרפי!

אשת מחזאי: אמרת שזה מחזה עליי, עלינו.

פונקציה: שוב שלום. כעת אני אבצע חילוף. שוב סאונד בר בבקשה...עכשיו אני אגלם את הדמות של בחור בדייט ב', דמות שונה לחלוטין מהדמות של בחור בדייט א'. ברשותכם אקח רגע ריכוז.

17. בר.

יפה יושבת מול בחור בשולחן הקבוע שלה בבר, בצידה מונחים מעילים חורפיים. השניים שתויים מעט והם בעיצומו של מלחמת הורדת ידיים.

יפה: אמרתי לך שהוא חזק

בחור בדייט ב'/פונקציה: כן. מה זה חזק, חבל לך על הזמן חזק.

יפה: חזק זה אני. "חזקה 28", בחזקה דווקא לא שיקרתי.

בחור בדייט ב'/פונקציה: מה שיקרת, במה שיקרת?

יפה: ב-28 קצת.

בחור בדייט ב'/פונקציה: מה באמת? לא נראה, את נראית הרבה יותר צעירה...

יפה: נו...שקר לבן. אתה מכיר הרבה רווקות בנות 31 אה..33 שהיו מודות שהן בנות 31.. שלא לדבר על 33...

בחור בדייט ב'/פונקציה: (צוחק) ת'אמת לא ממש, בגיל הזה אתן לחוצות, הא?

יפה: ומה איתך?

בחור בדייט ב'/פונקציה: מה איתך?

יפה: אתה לא בדיוק שרירי. לא כמו בתמונה לפחות...

בחור בדייט ב'/פונקציה: (עדיין משועשע, מגיש לה את הזרוע כדי שתבדוק את מסת שריריו) בוא'נה למה ככה? דווקא אני מתאמן...

יפה: ולגבי "זרנוק21" הלילה עוד ארוך, נחיה ונראה. אני מתכוונת לבדוק (צוחקת)

בחור בדייט ב'/פונקציה: (משועשע) טיזרית, הא?

יפה: וואו.. הקוקטייל הזה עלה לי לראש

בחור בדייט ב'/פונקציה: חבל לך על הזמן (השניים נאנחים אנחת רווחה)

יפה: נעים איתך, כבר הרבה זמן לא הרגשתי כל כך אמיתית

בחור בדייט ב'/פונקציה: ת'אמת גם אני

יפה: תוכל לסלוח לי לרגע...אני פשוט מתאפקת כל הערב

(יפה מזיזה את הכיסא, הבחור מבחין לראשונה שהיא מתניידת בכסא גלגלים).

(שתיקה)

בחור בדייט ב'/פונקציה: מה?

יפה: אתה צריך גם, לא? אני מתערבת איתך שכל כמה שאני שתויה אני מגיעה לפניך

לשירותים.

בחור בדייט ב'/פונקציה: רגע, זה...מה זה?...אני...אני לא ידעתי...בתמונה שלך באינטרנט

שמת רק פנים. אני לא ידעתי, למה עשית את זה? ...למה לא אמרת?

יפה: מה על זה? זה שולי, באמת..

בחור בדייט ב' / פונקציה: בשבילך. ואני אומר לעצמי איזה אידיוט אני, מה זה כל המעילים האלה ופאקינג חם היום. זה לא בסדר, זה פשוט לא בסדר..

יפה: אם היית יודע, לא היית בא.

הבחור: מה חשבת? שתבחרי לי?... בשבילי? יכול להיות שזה דווקא היה בסדר מבחינתי כל הדבר הזה אם רק היית אומרת משהו לפני... מה חשבת? שאני לא אשים לב?

יפה: (מנסה להקטין את הדרמה ולחזור למזג הקליל שהיה טרם הגילוי) זה בגלל שצחקתי לך על הזרנוק?

18. חדר החזרות.

המחזאי והשחקנית הערבייה בחדר החזרות מבצעים קריאה ראשונה של הטקסטים למחזה החדש.

מחזאי: מה?

Over lap

בין שני העולמות (הבר וחדר החזרות)

בחור בדייט ב' / פונקציה: מלצר!

ערביה: כלום

יפה: נשארה לך עוד חצי כוס

מחזאי: מה 'כלום'? מה יש לך?

בחור בדייט ב' / פונקציה: (מוציא כסף) אני לא צריך עודף, השארתי מספיק (הבחור

עוזב)

ערביה: שכל אחד יעשה את הבחירות של עצמו

יפה: דווקא היה נחמד

מחזאי: את מאיימת?

ערביה: זה בסדר, לא צריך, ממש לא צריך. אין לי ציפיות לכלום כבר. אז אני כבר לא אהיה

שחקנית בתיאטרון שלך. מילא אני, אני אומרת לעצמי, הילדה. היית צריך לראות

את הפנים שלה.

מחזאי: איך יכולתי לדעת?

ערביה: עזוב...

מחזאי: אני עייף, בובו, אני הולך לישון, סליחה...

ערביה: גם אני יכולה להשתמש בסליחה, כל פעם שאני רוצה ללכת לישון. "הייתי

בתיאטרון, אני ממש מצטער ששכחתי שלבת שלי יש יום הולדת, סליחה". "סליחה

שאני לא יכול להציע לך תפקיד, אני פשוט לא חושב שאת מתאימה למסר הרחב

שאני מנסה להעביר, סליחה" "סליחה, אני בדיוק בחזרה עכשיו, אולי תתקשרי

אחר כך, סליחה..." "סליחה, אני בדיוק מז..." מה, מה כתוב פה?

מחזאי: מזיין...תמשיכי (מסמן לה להמשיך)

ערביה: (מעקלת את הטקסט) "את השחקנית...שאני עובד איתה?" סליחה?

מחזאי: לא טוב!

ערביה: סליחה?

מחזאי: זה מדוקלם נורא

ערביה: זו קריאה ראשונה

מחזאי: לא, זה יותר עמוק מזה. אני מדבר ברמת החיבור

ערביה: ברור, עוד לא התחלתי לעבוד על דמות, רצון, מעצור, קונפליקט. אנחנו רק

בהתחלה...

מחזאי: זה לא זה, זה עמוק יותר, זה רק טקסט, מילים. מחר נזרוק אותן לפח. אני הרי כותב

תוך כדי. זה פשוט לא שם. אין באמת חיבור לכאב של קורבן.

ערביה: בוא נקרא את זה שוב

מחזאי: אני חושב שהבעיה שלך מגיעה ממקום יותר עמוק, כדי להבין את הקטסטרופה

שלה, באמת, את צריכה לצלול עמוק פנימה לקטסטרופה שלך.

ערביה: ברור

מחזאי: שלך, אני מתכוון, שלך. של העם שלך

ערביה: העם שלי...?

מחזאי: את זוכרת במפגש הראשון שלנו? באודישן, סיפרת על זה שאת מלמדת בלט קלאסי

באקדמיה למחול, סיפרת על אבא שלך שהוא פרופסור לספרות אנגלית בלונדון,

בחרת להביא דמות של אישה חזקה, ליידי מקבת...כבר אז הייתה לי תחושה שאת

תהיי ליד, אני צריך שתתחברי למקום האמיתי שלך, למקום החלש.

ערביה: יש בי מקומות חזקים ויש בי גם מקומות חלשים...אני....

מחזאי: כשאני אומר מקום חלש אני מתכוון למקום חלש. באמת. לא חארטה. רק אז תביני

מה זה להיות באמת האישה של האיש הזה, באמת להיות קורבן

ערביה: אני מאוד מאוד מזדהה איתה..וזה דווקא ממש נגע בי

מחזאי: אבל זה רחוק ממך, זה לא יושב עלייך - קורבן

ערביה: מה אין לי דמיון? אין לי לב להבין? כמה היא מרגישה מושפלת? כמה הוא לא

באמת מקשיב לכאב שלה? כמה הוא לא באמת מאמין ביכולות שלה? כמה זה כואב

שהכול מתפוצץ לך בפרצוף? שנגמרה האהבה? זה נורא! אני רק קוראת את זה ויש

לי עור ברווז. יש לי דמעות בעיניים. (הבימאי מנסה לגעת בה, היא מזיזה לו

את היד) אתה מנסה לקחת אותי למקומות שאתה חושב שהם נוגעים בי אבל הם

לא! העם שלך, העם שלך, העם שלך מה הקשר? אני לא בטוחה שאני מבינה את

הקשר בין יום ההולדת של הבת שלה לעם שלי? מה הקשר בין הכעס שלה על זה

שהוא הזמין ליצנית במקום קוסמת לעם שלי? מה הקשר בין הטיפול הזוגי המחורבן

שלהם לעם שלי? (המחזאי מתחיל למחוא כפיים) מה הקשר בין זה שהוא הפסיק

לאהוב אותה והוא כבר שנים לא מאמין ביכולות המשחקיות שלה לעם שלי? מה

הקשר? אני לא מבינה איך זה מתקשר בכלל? איך?

(שתיקה)

מחזאי: (מוחא כפיים)

19. דירתן של פיצי ויפה.

יפה בחוסר רצון מופגן ממוקמת במרכז חלל הדירה, על ראשה כובע קוסמים זול. פיצי שחובשת כובע קוסמים זהה חותכת את החדר בנחישות לצלילי מוזיקת קוסמים דרמטית.

פיצי: יש לנו מתנדב? אני צריכה מתנדב מהקהל.

Over lap

בין שני העולמות (חדר החזרות והדירה של פיצי ויפה)

מחזאי: סיימת?

ערביה: כן.

פיצי: בשלב הזה את צריכה כבר להרים את היד, בטוח איזה ילד ירים את היד...נגיד

שהרמת (היא מרימה את היד של יפה)

מחזאי: את רואה פה? זו הדלת, נעים מאוד.

פיצי: איזה יופי, יש לנו מתנדב. איך קוראים לך? איך קוראים לך?

מחזאי: אני כאן הבימאי.

פיצי: אני קוראת לך!

מחזאי: אני כאן הבי... (מסמן לה להשלים את דבריו)

יפה: יפה.

ערביה: ..מאי.

פיצי: (אל קהל הילדים הדמיוני) יפה...וואו...וואו. איזה שם יפה. איזה יפה יפה. חבל על

הזמן...פגז..

יפה: די...פיצי..באמת..עבר עלי יום קשה!

פיצי: תני לעשות את זה פעם אחת מההתחלה עד הסוף! יו...יום קשה, יום קשה, אוי אוי

אוי, יום קשה. מה נעשה? ילדים מה עושים ביום קשה? אומרים את מילת הקסמים -

אברה קדברה. כשאני אומרת אברה אתם צורחים קדברה. מוכנים?

"אברה"...נגיד שעניתם. ועכשיו יקרה כאן קסם...וואו...יפה, תראי לכל

הילדים את השק האדום. נו! (יפה מראה בחוסר חשק שק אדום) יופי! עכשיו יפה

תכניסי את המטפחת האדומה לשק האדום (פיצי מגישה ליפה מטפחת אדומה)

עכשיו יפה תני לנו את מילת הקסמים הוקוס פוקוס...נו!

יפה: הוקוס פוקוס

פיצי: וואו ילדים שימו לב. ועכשיו יפה תראי לילדים מה עלה בגורל המטפחת. (יפה

בחוסר חשק מראה לילדים שהמטפחת נעלמה) וואו איזה קסם, מחיאות כפיים

ליפה. ועכשיו יפה תני לנו עוד איזה הוקוס פוקוס. נו! (פיצי מוציאה שוב את

המטפחת האדומה מהשק האדום) וואו...מחיאות כפיים ליפה. וואו ועכשיו יקרה

כאן קסם אמיתי. (פיצי מוחאת כף, יפה נרדמת בפתאומיות. פיצי פונה כביכול

לילדים) מה קרה ליפה? מה קרה ליפה? את מתה? יפה מתה? אוי, אוי, אוי, איזה פחד.... בבב! (מבהילה את הילדים) סתם הבהלתי אתכם, איזה צחוקים. מה נעשה? אברה קדברה, (פיצי מסמנת מספר תנועות קסם מעל ידה השמאלית של יפה ש"באורח פלא" מתרוממת) שימו לב... וואו... היד עולה... אין פה כלום מתחת.... אני לא מכירה אותה... אני מכירה אותך? אני מכירה אותה... יפה ישנה... (מחייאת כף נוספת וידה השמאלית של יפה נשמטת בחזרה למקומה)... טוב, גמרנו בצד הזה... יאללה... איפה אתם ילדים?.. ג'ננה... קרחנה... בואו נראה מה קורה ביד של ימין. (תוך כדי שהיא עוברת לצד הימני ומסמנת תנועות קבס מעל ידה הימנית של יפה) הופ... הופ... הופ... (יפה מפטיקה לשתף פעולה) נו!

יפה: (קוטעת את החזרה) זה פתטי, אני הולכת לישון...

פיצי: למה את תמיד חייבת להיות באנטי?

יפה: למה אני צריכה להיות מעורבת בזה?

פיצי: זה בשביל שתינו!

יפה: איזה שטויות... אני לא צריכה טובות מאף אחד, אני יכולה להסתדר לבד.

פיצי: ממש. (מבינה שפגעה ביפה, היא מתעשתת מיד) השוק השתנה, יפה. הם רוצים קוסמים. תחשבי, יפה, האחיות הקוסמות, פיצי ויפה הקוסמות. זה היסטרי. זה גאוני. אני בטוחה שנהייה בכמה רמות מעל הפיצי הקוסמת הזונה. נראה אותה אז..... (מדמה שוב כאילו היא מוציאה מתוך הפה שלה ערמת מטפחות) מה את אומרת?

יפה: אני אומרת שאני הולכת לישון (עומדת לצאת מהחדר)

(שתיקה)

פיצי: רק בהתחלה... רק עד שאני אהיה על הגל... פעם פעמיים וזהו

יפה: אני עייפה פיצי... היה לי יום קשה

פיצי: יום קשה, אוי, אוי, אוי.. יום קשה, אוי, אוי, אוי

יפה: פיצי בבקשה

פיצי: אני לא מתווכחת יפה, את עושה את זה וזהו

יפה: אני עייפה באמת

פיצי: מה פתאום לא עושה את זה? פעם, פעמיים. פעם אחת. את גרה פה.

יפה: אני לא עושה את זה!!!

(שתיקה)

פיצי: רק שתדעי, יפה, שנכות זה לא רק ברגליים, יפה, ממש לא.

(שתיקה)

יפה: וואו, איזה תובנות מדהימות, עזבי אותך מהסבה לקוסמות, אולי תהיה פסיכולוגית.

פיצי: אולי באמת.

יפה: מי את בכלל, פיצי? מי את? מי את שתתני לי ביקורת על איך אני צריכה להתמודד עם

החיים שלי? בגלל שאני גרה פה? את לא פחות נכה. כל הזמן "גנבו לי, אכלו לי,

שתו לי"...

פיצי: אוי תסתמי כבר

יפה: תראי במה את מתעסקת, אז יש מישהי עם שם כמו שלך, שהיא גם ליצנית ובמקרה גם

קוסמת. אז תקראי לעצמך בשם אחר, ציצי, שמיצי, פליצי, פליצי דווקא יושב עלייך לא רע.

פיצי: כפוית טובה

יפה: מי ישמע איזה מקצוע בחרת...

פיצי: לפחות לי יש מקצוע

יפה: בקושי ליצנית, גם זה בלחץ.

פיצי: רצית ללכת לא?

יפה: כבר שנים שאת שונאת ילדים, רואה אותם וחושבת על שחיטה. אז קוסמת זה מה שיעזור לך עכשיו? הוקוס פוקוס יגרום לזה שיזמינו אותך יותר לימי הולדת? אני בתור אסיסטנטית, זה מה שיביא לך את הבוכסה? ישיג לך חופש? הגשמה עצמית? ביטחון? אהבה? חמלה? את יודעת מה, בואי ננסה "אברה קדברה, הוקוס פוקוס ביליביליבוקוס"

פיצי: סתמי!!!

יפה: מדהים, זה עובד מדהים, לא? למה לא ללכת עם זה צעד אחד קדימה.. שלום ילדים, ברגע שאני אומר את מילות הקסם "אברה קדברה, הוקוס פוקוס ביליביליבוקוס" תוכלו ילדים לחזות ביפה, נכה בכסא גלגלים הולכת לראשונה מזה שנתיים. "אברה קדברה, הוקוס פוקוס ביליביליבוקוס" (יפה מנסה לקום מהכיסא ועמוד אך היא נופלת על הרצפה, תוך כדי שהיא צוחקת ובוכה חליפות) אברה קדברה, הא? ביליביליבוקוס? הא, פיצי, מדהים איך שזה עובד. הא? זה מה שיגרום לך לאהוב את הנבלות הקטנות? הא? את אוהבת אותם יותר עכשיו? שימו רגל לפניכם, שימו רגל לאחור, שימו רגל לפניכם ולנער אותה היטב שום דבר, עושים קצת הוקי פוקי ומסתובבים, זו כל התורה. הא פיצי? הא?

20. בית המחזאי ואשתו.

האישה נכנסת אל סלון הבית, פורסת שטיח תפילה וכורעת ברך להתפלל. היא יודעת שבעלה כל רגע אמור לשוב מהחזרות. היא עומדת להוכיח לו עד כמה שחקנית טובה היא. מדי פעם תוך כדי ההכנות היא מגניבה מבט לראות האם הוא כבר חזר. הוא נכנס. היא נבהלת ומיד כורעת בתפילה כמוסלמית בת מוסלמי.

ז

מחזאי: בובו. יש משהו לאכול?

אשת המחזאי: "אין לא אלאה אלא אלה, ואשהך אין מחפדן רסול אלה". יגמר הצום נאכל. **מחזאי:** את באמת חושבת שאם תצומי רמאדאן אני אשתכנע? מספיקה לי ערבייה אחת וגם זה רק בחדר חזרות. אז את עושה אוכל או לא? (כשהוא מבחין שאשתו לא מתכוונת להפסיק להתפלל, הוא עוזב את החדר בכעס תוך כדי שהוא מסנן) אני בתיאטרון.

(אשת המחזאי מסתכלת אחריו שבורה אוספת את השטיח ויוצאת מהחדר)

21. ביתן של פיצי ויפה.

פיצי מחייגת לפיצי הקולגה

פיצי: שלום הגעתי לפיצי קוסמות וליצנות אירועים בע"מ?...שלום...זה יהיה ממש קצר, פיצי...מדברים מהעיתון המקומי... כן. שמענו עלייך רבות פיצי, על ההצלחה שלך באזור. "מלכת ימי ההולדת הבלתי מעוררת", אומרים עלייך...כן ככה אומרים...אני אגיד לך איך.. חשבנו כאן במערכת שמגיע למלכת ימי ההולדת הבלתי מעוררת כתבת שער מפנקת...כן זה מה שעושים לאנשים שכל כך מצליחים...אין מה להיות מופתעת זה ממש מגיע לך...איזה חמודה מתרגשת...פיצי, פיצי, פיצי...חשבתי שזה יהיה מצוין אם נוכל להיפגש בהקדם...אם את שמחה אני שמחה. רק משהו אחד לברר לצורך הכתבה... לא, זה לא טובל דיחוי! זאת אומרת...ברור שאני מבינה שאת מממהרת לאירוע פשוט הדד לייך... יש עוד איזו פיצי אחת באזור, לא?...לא בליגה שלך...אני מבינה...לא מקצועית...אוקי פשוט השם והעיסוק דומים לא הייתי רוצה שקוראי העיתון שלנו יתבלבלו, מבחינתי יש רק פיצי אחת...איך קוראים לך? יו, ממש לא מנומס מצדי פיצי...אה...ציפי...נעים מאוד ציפי כתבת תרבות. טוב בכל מקרה מתי אפשר לפגוש אותך?...באירוע זה יכול להיות מצוין...ברור שהיום, זה לא טובל דיחוי. איפה בדיוק? משפחת ביטון?...כן אני מכירה את הרחוב...מתי?...מצוין...ניפגש...

22. ראשה של הפסיכולוגית.

פונקציה מתקרב אל איזור המשחק של הפסיכולוגית עם תמונתו של היטלר. הפסיכולוגית שיושבת בקליניקה לבושה בתחתונים וגופייה שעליה מתנוסס טלאי צהוב, היא בעיצומו של תרגיל פסיכודרמה שאמור להביא (פחות או יותר) לידי מימוש את התשוקה שלה.

פסיכולוגית: (שרה לשרי ביתה) "שלוך שזה מיר שיין שרה'לה מיין שיינער, די אינגעגלעך די שוורצינקה מאך צו א יינגעלה ווס האט שיין אלא ציינדעלעך מוזנאך די מאמא איי לילר". קומי שרה'לה, קומי מידעלע שלי, הגיעה השעה..לא לבכות שרה'לה...שלא יראו אותך בוכה, תהיי חזקה... (הפסיכולוגית עולה על דרכת דמיונית וזו מתחילה לנסוע...עובר זמן מה והיא פונה לשרה בלחש) שרה'לה בלי לשאול שאלות...בשלוש – לקפוץ! איין, צבאי, דריי (הפסיכולוגית קופצת מהרכבת ואחרי הנפילה מיד מתאוששת) אי! שרה'לה? את בסדר? מי גיבורה של אימא? עכשיו רוצי בת שלי, רוצי...אל החופש...אל היער... (הפסיכולוגית עוצרת בפתאומיות) חכי.. יש שם מישהו... פרטיזנים? (צוות האנסמבל שלא נמצא בחלל המשחק נובח נביחות כלבים. האנסמבל משמש כרגע כחת מודע של דמותה של הפסיכולוגית) אוי ויי זמיר הכלבים... רוצי שרה'לה...רוצי מהר שלא יתפסו אותך הכלבים... (הנביחות פוסקות. הפסיכולוגית מרימה ידיים) ...לא לירות! לא לירות! לא ברחנו...שרה'לה... בום!

בוס! בוס! (הפטיכולוגית נופלת לקבר הדמיוני ומתה) פאק! (קמה מרוגזת וחוזרת על הצעדים שבנתה בקצב הרקדה) שלוך שה, לא לבכות, איין, צווי, דריי, אי, רוצי, פרטיזנים? (צוות האנסמבל נובח נביחה אחת) אוי ווי זמיר הכלבים... (קמה שוב ועומדת באותו פתח של קבר אחים דמיוני) ...לא לירות! לא לירות! לא ברחנו... שרה'לה... בוס! בוס, בוס! (מדמה ירייה של צרור – נופלת אל הקבר. הפעם היא גם מדמה ירייה נוספת בשרה'לה) בוס! ש ר ה ל 'ה.... (הפטיכולוגית מפרפרת ומתה)

נו באמת... זה בכאילו, דמיון מודרך בשקל, זה פייק! שרה'לה גם כן... היא בכלל בביה"ס הגאון הקטן. אין בכך שום חמלה? נאצי נשאר נאצי. ..אני צריכה כאבו! סיפוק! זה לא עובד לבד! רואה שאני רוצה לכאוב אז בכוונה משאיר אותי לא מסופקת? השואה הייתה רעיון שלך, אתה הכנסת את זה למטען הגנטי שלי אז מה אני כבר מבקשת קצת מימוש? המתחיל במצווה אומרים לו גמור, חמור! תן לי פונדק בודד, באמת. ישיש בקלסטר פניו, אם, נערה בצמותיה, תן לי את הטף, את הטף! תן לי להיות אותה תינוקת שאצבעותיה מגששות את פטמת אימה והיא כחולה וצוננת. תן לי ללכת בסך באימל שטרסה, תן לי לזעוק בכאב בדרך לקלפות "ממה", "טטה" הצילו! תן לי באמת לצוות במותי את חיי כדי שאבין איך לחיות.

23. חדר החזרות.

המחזאי והשחקנית הערבייה בעיצומה של חזרה נוספת, המחזאי נכנס לחדר עם כלי נשק דמיוני. על פי ההנחיה שנתן הוא מגלם חייל והיא אמורה לגלם אישה עזתית שבעלה מחביא נשק מוברח בביתם.

מחזאי: וואקף וואל אנה בטוחה! כולם על הרצפה, נבלות! (מצמיד את הנשק הדמיוני לרכה של השחקנית הערבייה)

ערבייה: (צוחקת במבוכה)

מחזאי: זו אימפרוביזציה, לא לשפוט, אני מזהיר, לא לשפוט!

ערבייה: איך לא לשפוט?

מחזאי: אם את רוצה לריב ונראה לי שאת רוצה לריב, תנתבי את זה לסצנה. אוקי?

ערבייה: אה....

מחזאי: זאת אימפרוביזציה, רק אימפרוביזציה, למען השם... של כולנו! (הערבייה מניחה את ידיה על הראש ומתיישבת בתנוחת קורבן)

מחזאי: איפה אתם מחביאים אותם, הא? איפה?

(הערבייה לא מרגישה בנוח וקמה)

ערבייה: אני...

מחזאי: על הרצפה! ערבייה מסריחה, ידיים על הראש!

ערבייה: זה לא עובד

מחזאי: (כמחזאי, בטון אבהי) איפה את חושבת שתוכלי לשבור את המחסום אם לא כאן? תתמטרי כבר! (הערבייה מנסה שוב להתחבר אל הדמות שכופה עליה המחזאי)

מחזאי: איפה אבא שלך, הא, כלבה ערבייה, אנחנו נלמד אותו מה זה נשק בבית

איפה הוא הא? איפה הוא הא? איפה?

ערביה: מי? מי?

מחזאי: איפה אבא שלך, כלבה ערביה, איפה אבא שלך?

ערביה: (קמה ויוצאת שוב מהאימפרוביזציה) פרופסור באוניברסיטה בלונדון, זה איפה!

מחזאי: תסתמי, אל תתחכמי איתי, אני אראה לך מה עושים לנבלות כמוך. (לא מפרש נכון

את התגובה שלה. הוא פותח את המכנסיים)

ערביה: (צוחקת) הי, הי, הי, מה נראה לך שאתה עושה?

מחזאי: (מתנתק מהאימפרוביזציה) זה לא עובד, פשוט לא עובד לי, זה כבר מתחיל לייאש

אותי.

ערביה: אני צריכה להבין איך להסביר לבת שלי שאבא שלה שכח את היום הולדת שלה,

סה טו! למה אנחנו צריכים להיות בעזה בשביל זה?

מחזאי: כי בפנים, בסאבטקסט זה מחזה גדול יותר, הרבה יותר גדול.

ערביה: זה מחזה על זוגיות! גבר, אישה, סכסוך. עזה?

מחזאי: את יודעת מה, אין פוליטיקלי קורקט יותר! שוברים את הכלים! את רוצה אמת?

תקבלי אמת, אפשר לביים מחזה על זוגיות ואפשר לביים מחזה על זוגיות פלוס

ערביה!

ערביה: סליחה?

מחזאי: מה ששמעת. ליהוק לא פחות חשוב מטקסט כתוב, ליהוק זה מה שהופך פואטיקה

לשלאגר, ולך, לך יש עוד הרבה, הרבה, הרבה מה ללמוד על ערבים. אנחנו

ממשיכים את האימפרוביזציה הזאת ועכשיו. את שחקנית או לא? (מתחכה לתגובה)

את שחקנית או לא? שחקנית או לא שחקנית? יאללה...בואי נתחבר לאמת

ערביה: איזו אמת?

מחזאי: יש פלייה, רלבה, פה טבורה בשיעורי בלט קלאסי באקדמיה למחול ויש את החיים

הנוחים שלך ושל האבא הפרופסור שלך מהאוניברסיטה היוקרתית בלונדון, אבל

יש חביבתי גם חיים בעזה. מה לעשות שאת הדבר הכי קרוב שיכולתי למצוא

לעזה? תתחילי לעבוד, מפונקת, אני צריך להילחם את המלחמות של העם שלך, גם

כן. (הערבייה פורצת בבכי)

מחזאי: או קיי... בכי זה בכיוון, אהבתי, בואי נפעל מהתסכול הזה.. (מסתובב כחייל

שמחפש מצבור נשק לא חוקי) תראי אני בסה"כ עושה את העבודה שלי.. את יכולה

לעזור לי, לומר לי איפה הנשק... (השחקנית הערבייה עדיין לא מגיבה, המחזאי

בתפקיד החייל לוחש מאחוריה) אח"כ אתם אומרים שפוגעים בכס סתם.. שאתם

חפים מפשע... איפה אבא, הא?? יה שרמוטה (מנסה לנשק אותה)

ערביה: (תוך כדי המונולוג הבא המבטא של השחקנית הערבייה מתגבר יותר ויותר) שלא

תעיז לגעת בי, שמעת? נראה לך שיש לך בעלות על הכאב שלי? מי אתה בכלל

חתיכת אפס יהודי שתוכל להבין בכלל מה אני מרגישה? תביא אותי לתיאטרון

שלך, כדי לנקות לעצמך את המצפון. אתה רוצה לשנות את המציאות? לך ותעשה

משהו, לך לגדר, תצביע בל"ד. אל תלהק לי שחקנית ערביה רק כדי להראות לכולם

כמה הערבים אומללים וכמה לך, לא כמו רוב היהודים, יש ראש פתוח, אתה בסדר,

נתת למסכנות שלהם במה. אתה לא תגיד לי איך להתנהג, לאן ללכת, מה לחשוב, כאילו קיבלת עליי איזושהי בעלות. תיכף תדחוף לי ביד סכין שאני אחתוך אותך רק כדי שמחר תהיה כותרת ענקית בעיתון "עלה לה הדם לראש, דקרה את הבמאי שלה.. ככה זה, זה בגנים הערביים שלהם!!" אתה רוצה לחתוך את עצמך, יאללה תחתוך, תחתוך עזוב אותי בשקט יהודי מטומטם בן מטומטם ינעל אבו אבו אבו יא כאלב איבן כאלב!!!

מחזאי: איפה היית עד עכשיו? הא? איפה היית כל החזרות? מצוין, את התחושה הזו תקבעי. *(מנסה לחבק אותה)* מתוקה שלי.

ערביה: יטבח אל יהוד! *(השחקנית הערבייה יורקת על המחזאי ויוצאת בטריקת דלת את חדר החזרות)*

24. אשת המחזאי בביתה עוטה על עצמה חגורת נפץ

25. אולם התיאטרון

פונקציה מסביר לקהל על תפקידו החדש.

פונקציה: שוב שלום, עכשיו אני אגלם את הברמן. דמות שונה מהדמות של בחור בדייט א' ובטח מהדמות של בחור בדייט ב'. סאונד בר בבקשה. ברשותכם אני אקח רגע ריכוז.

26. בר.

המחזאי יושב על הבר, אותו בר שבו בד"כ יפה נפגשת עם הדייטים שלה. הוא שיכור כלוט והוא בעיצומה של שיחה עם הברמן. בצד הבר יושבת יפה אבודה ושיכורה גם היא.

ברמן/פונקציה: *(מנחם את המחזאי)*..אני מבין בדיוק על מה אתה מדבר, זה תמיד ככה. **מחזאי:** אתה לא מבין... אני חייב השראה, קטסטרופה אמיתית, אסון אמיתי. ייאוש. הכול כל כך בכאילו *(הברמן/פונקציה מסמן לו אל עבר המקום בו יושבת יפה הנכה)*

ברמן/פונקציה: קטסטרופה בשעה תשע

(המחזאי ניגש ליפה)

מחזאי: היי

27. בית המחזאי ואשתו.

אשת מחזאי: *(עוטפת את חגורת הנפץ סביבה, נחושה ונרגשת קוראת את הנאום שכתבה במבטא ערבי כבד)* משכת יותר מדי בובו, יותר מדי. בכל מה שנוגע לכאב, וואלאק אתה גרידי, אתה. אף פעם לא הספיק לך. אז לי זה מספיק. הספיק. חיפשת ערביה,

קיבלת. אין יותר ערביה ממני, אמרתי לך שאף אחת לא תוכל לשחק את התפקיד שלי יותר טוב ממני. זה לא מתנ"ס חביבה, בובו, ממש לא. זו עבודת דמות, אין יותר עבודת דמות מזה. "אלה שהאמינו והיגרו ויצאו למלחמות מצווה למען אללה, ברכושם ובנפשותיהם, מקומם אצל אללה במדרגה הגבוהה ביותר והם המאושרים שריבונם מבטיח להם חסד ורצון ממנו בגן עדן". זה קול הדיכוי, בובו. זהו קולו של החף מפשע, בובו. קול הייאוש הנאבק לנשימה של חופש, בובו. קול הקיפוח המבקש משמעות מעבר לכאן עכשיו, בובו. קול נקמת הדם, קול קורא למלחמת חורמה, מלחמת קודש! אין דרך חזרה עכשיו, בובו. וואלה אישי... הצלחת לזקק את הכאב לפיוט.

28. בר.

המחזאי יפה ישובים זה ליד זה בשולחן הבר.

מחזאי: (מצוטט מכתבת הביקורת שהוא סוחר בכיס שלו לכל מקום) "כי לוי היה יוצר אופטימי, בן לדור אידיאולוגי שהאמין בתיקון"

Over lap

בין שני העולמות (בית המחזאי ואשתו והבר)

אשת המחזאי: וואלאק אישי כל הכבוד

מחזאי: "ואילו המחזה שכתב המחזאי משקף בדיוק מחריד קטסטרופה נפשית משוללת אמונה".

אשת מחזאי: זה כאב אמיתי, לא? זו קטסטרופה נפשית, לא?

מחזאי: אני - חנוך לוי, אני - חנוך לוי. חנוך לוי אני.

אשת מחזאי: תסביר את זה לקטנה, תגיד שלא השארתי לי שום אופציה.

יפה: חנוך לוי, וואוו...

אשת מחזאי: שאמא שלה לא זכתה לגאולה בחייה ושאוּלי היא תזכה בה לאחר מותה.

מחזאי: שום וואוו... שלוש שנים מאז שהביקורת הזו התפרסמה רק כישלונות.

אשת מחזאי: ושסוף סוף יהיה לאימא שלה טוב שם בגן עדן.

מחזאי: והציפיות, אלוהים, הציפיות.

אשת מחזאי: כי כאן איתך, בובו, יא חביבי, אני מודה היה לי גיהינום.

מחזאי: אני כל כך מסורס

אשת מחזאי: יום הדין הגיע, בובו, ביום זה גם חסדיו של אללה לא יעזרו לך.

יפה: אפשר קוקטייל הבית?

מחזאי: (לברמן) קוקטייל הבית לבחורה עם הכסא!

מחזאי: ולך ולך יש איזו קטסטרופה להציע לי?

(שתיקה ארוכה)

יפה: אני...אני...אני... שונאת את הגיל שלי

מחזאי: (בווהה בכיטא הגלגלים) בהחלט קטסטרופה. בת כמה את?

יפה: 31...33... אני תמיד מעגלת למעטה.

מחזאי: וזה כאב אותנטי?

יפה: כן

מחזאי: אמיתי? מהביבים?

יפה: כן

מחזאי: אומללות ראויה מספיק בשביל לכתוב עליה? להציג אותה?

יפה: כן, כן, כן

מחזאי: משהו ששווה להכניס לתיאטרון ויכול להתחרות בכבוד עם חנוך לוין?

יפה: כן, כן, כן

מחזאי: כמה אומללה? כי הרף שלי גבוה

יפה: אני אהיה כל דבר, כל מה שתרצה. רק להיות משהו

29. אירוע יום הולדת של פיצי החקיינית.

פיצי חוזרת אל תוך האירוע שמפעילה פיצי הקולגה הכפויה, היא מכוונת לעברה רובה.

פיצי: שקט שיהיה פה!

Over lap

בין שני העולמות (בית הבר לדירתן של פיצי ויפה/אירוע של פיצי הקוסמת החקיינית)

מחזאי: השראה. מצרך כל כך נדיר בתקופה האחרונה.

פיצי: לא לזוז!

מחזאי: סוף סוף להרגיש, סוף סוף.

פיצי: שלום נעים מאוד.. העיתונאית מהכתבה במקומון... נעים מאוד

מחזאי: (נוגע במקרה ביד של יפה) לא צריך להיבהל

פיצי: מה שלומך פיצי?

מחזאי: מה קרה, בסה"כ השראה, לא קרה כלום.

פיצי: קטע גם לי קוראים פיצי, כנראה צירוף מקרים.

מחזאי: אז את צוחקת במבוכה ספק נהנית מהיד שלי שנשארה על היד שלך וזה כבר לא

מקרה, ספק מבוהלת

פיצי: פשוט לפני שהייתי עיתונאית עם רובה הייתי גם ליצנית וכמעט אפילו קוסמת... איזה

עולם קטן, הא?

מחזאי: מה קרה? השראה, בסה"כ השראה.

פיצי: ילדים להיות בשקט! ברור?!

מחזאי: אני נשוי אין לך מה לדאוג, מה קרה?

פיצי: איזה מעניין זה רובה, הא? רובה הרבה יותר מאיזה מליצנית שהיא גם קוסמת.

מחזאי: אני מבחין שהפטמות שלך הזדקרו. זה בגלל המשקה? הא? הוא חזק, הא?

פיצי: לא משהו אישי פיצי..

מחזאי: זו השראה. זה פיוט. את מבינה? זה חנוך לוין.

פיצי: פשוט שהייתי רק אני בעולם עם העבודה שלי עם הליצניות הכול היה יפה.

מחזאי: אז מה שרמוטה

פיצי: הכול היה עשר

מחזאי: מתה שמישהו יתקע אותך, הא?

פיצי: גם כשנכנסת לשוק לא הפריע לי אמרתי לעצמי אני לא מתרגשת, יש לי מספיק ניסיון

להתמודד עם כל חקיינית עלובה מזויפת שלא תהיה. אני עוקפת אותך

בסיבוב..את באמת חושבת שאני צריכה את משפחת ביטון? קמצנים אפילו טיפ לא

השאירו. לי יש לי קהל הלקוחות הנאמן שלי ואם בראש שלי שדרוגים אני משדרגת

גם את הכוש של האימאמא שלך ואני נהיית ליצנית שהיא גם קוסמת שגם

משדרגת את הכוש של האימא שלך..אני לא מתעסקת בקטנות...יש לי את אחותי

כאסיסטנטית..את יודעת איזה קסמים אפשר לעשות עם נכים, חבל לך על הזמן, את

משווה את זה ללהוציא מטפחות מהפה, הא? מטומטמת. אבל סירבה לי, אחותי

הנכה, אז אין מה לעשות, אין ברירה, עכשיו את תשלמי את זה. פששש...איזה

אירוע הפקת פה הא, כמה ילדים. אוהבים אותך הילדים, זה שם שעומד מפוחד

ליד אימא שלו נראה לך אוהב אותך? *(קול ידייה)* לא נראה לי. גם אימא שלו לא

באה לי טוב בעיין *(קול ידייה)* והיא זו הילדה עם הצמות, היא בטח מתה עלייך.

מה קרה חמודה? יום קשה? יום קשה? *(שתי ידיות)* לאן אתם בורחים? לאן אתם

בורחים? הבובה של דורה לא עד כדי כך גדולה *(צולל ידיות)* מעניין ממי גנבת את

הרעיון של בובות מתנפחות *(צולל ידיות)* אופס...הלכה הבובה. את מבינה הכול

מתפורר. לא יודעת מה איתך אבל כל הדם הזה בסביבה גורם לי לרצות לרקוד.

קדימה ילדים קבלו אותה. שימי יד לפנים..שימי יד לאחור...יד לפנים ו...*(צולל)*

אם אין לך יד אז את יכולה לוותר על הניעור..תעברי ישר להוקי פוקי...זו כל

התורה, לא פיצי? קדימה. *(צולל)* שקט אמרתי..שקט...לא לזוז!

30. שירותי הבר

יפה מאוננת/מביאה ביד" למחזאי בשירותי הנכים של הבר

מחזאי: (מעורר מינית) אפסות הקיום, בדידות, המרדף אחרי משמעות, ציניות וניהיליזם
 הו! זה ציניות וניהיליזם, את שורטת מטומטמת! ממשיך ונפרד, ממשיך ונפרד.
 תיאור מקום: שירותי נכים. דמויות: איש מיואש ונכה...לא צריך לכתוב הרבה כמו
 שזה להעלות על הבמה. חנוך לוין, זה חנוך לוין! רגע הגאולה במחזה של החיים
 שלך, הא?

יפה: כן...

מחזאי: תמשיכי, את חושבת שמישהו יישאר להשתחוויה, יותר נכון לקידה הקטנה שלך עם
 הראש? שרירי הצוואר שלך כן עובדים? לא?

יפה: כן

מחזאי: הי, הי, בלי ציפורניים, נכה מטומטמת! אני מבין שהרבה זמן לא ראית
 כזה...אבל להירגע. הא, נכה מטומטמת, לא? תעני לי נכה מטומטמת

יפה: כן

מחזאי: תחזרי אחריי "אני נכה מטומטמת"

יפה: אני נכה

מחזאי: מה עם המטומטמת? לא שמעתי

יפה: אני נכה מטומטמת

מחזאי: יפה, זה חנוך לוין, יותר חזק!

יפה: אני נכה, אני נכה...

מחזאי: יותר חזק, יותר חזק, זו אמת, זו אומללות ראויה. חנוך לוין, אני חנוך לוין, אני חנוך
 לוין! (הוא גומר, מנגב על יפה את שאריות הזרע ועוזב)

31. אפילוג פונקציה.

פונקציה: שלום, שוב שלום. אז זהו שיצא שאין קתרזיס. לא ממש. קתרזיס, התרה, זיכון. איך שלא תקראו לזה. נכון ברמה הוויזואלית יש לנו עוד הרבה עבודה, בעיקר אנחנו צריכים להתארגן על קוליסות ככה שהשחקנים לא יישארו על הבמה בין לסצנה לסצנה. למרות שיכול להיות שכן נשמור את זה כחלק מהקונספט. אבל בכל מה שנוגע לתוכן, לא, אין קתרזיס, אין, זה כבר חלק מהקונספט, אולי יגיעו קוליסות, אבל הקתרזיס לא יגיע איתם. חלק מהעניין זה לגרום לכם לא לחיות בשלום עם עצמכם, לתת לכם מכה ישר לפניכם, לעורר אתכם לפעולה, אולי. הבנו שלקהל הגרמני יש צמא גדול מאוד לספוג אומנות ישראלית בוטה, בועטת, מתריסה, כזו שלא דופקת חשבון. פה בארץ זה יותר קשה, בכלל אומנות, הישראלים לא אוהבים לצאת פראירים אז אנחנו מכוונים לגרמניה. לא נורא, אז אין קתרזיס, לא צריך להיות קטנוניים. לא כל מה שמבקשים בחיים האלה מקבלים. סמדר בדיחי רצתה לחטוף דלקת ריאות דווקא ביום של הפרנזטציה? לא, ממש לא, עם כל הכבוד דשה. ואני, אתם חושבים שאני רציתי תפקיד קטן? תפקיד של פונקציה? עזר לי שלא? אמרתי עוד פעם ועוד פעם שפונקציה זה לא באמת תפקיד רציני, שאני בספק אם מישהו ייגש אליי בסוף ההצגה ויגיד לי: "בחילופים הרגשנו שהיית מדויק, ספציפי, מחובר, ראיתי שחקן רציני שעובד". "כשקראת מהדף בהתחלה ירדו לי דמעות", "וואו...הקטע של בחור בדייט א' היה מגובה, גם בחור בדייט ב', הברמן מה זה נגע בי..."

מחזאי: (קוטע אותו) אוקיי.

פונקציה: מה אתם אומרים אנשי מכון תרבות גרמניה ישראל? יאהבו את זה בגרמניה? נוסעים ל"שאובונה"? יש ערבים, יש יהודים, יש נאצים אפילו ארגנו לכם נכה רוסייה, פשוט בדיחי חלתה ברגע האחרון וליצנית מרוקאית...מה את? עיראקית? ליצנית עיראקית? שיהיה טיפה צבע מקומי....

מחזאי: זה מספיק... היה מצויין! הולכים.

פונקציה: אפשר עוד רגע?

מחזאי: שיהיה. (מסמן להעלות את המוזיקה)

(המחזאי חוזר למקומו בצד הבמה, פונקציה נשאר עוד רגע, עולה השיר *love is in the air*, פונקציה משפיל את מבטו וככל שמתקדמת המוזיקה הוא משתחרר יותר ויותר עד לריקוד חסר עכבות. רגע הגאולה במחזה של חייו)

אין להציג, לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן
במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך אחרת כל חלק שהוא
מהמחזה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול במחזה זה
אסור בהחלט, אלא באישור מפורש בכתב מהמחזאי. ינואר 2010 . ©